

Otoyolda bir Cinayet

Gözde dokunduğu son sıcaklığın arkadaşının evden çıkarken tuttuğu eli olduğunu düşündü. Yaklaşık 20 dakikadır, keskin ayazın damarlarında akan sıcaklığı hissettirmeye başladığı otobüs durağında, kuşların muhtemelen gece olduğu için uçmadığı ama kervanların hiç geçmediği mahallede bir çift ışık arıyordu.

Dört tekerleğin hareket ettirdiği bir çift ışık.

Sokak lambasına sığınmaya çalışan sinekleri seyrederken bir an arkadaşına geri dönmeyi düşündü. Arkadaşı ısrar etmişti kalması için ama yarınki dersinin erken olduğunu bahane etmiş, geri çevirmişti. Asıl mesele ders değildi, zaten gitmezdi sabah derslerine de, ilk defa gittiği bir erkek arkadaşının evinde sabahlamayı pek de annesinden öğrendiklerine sığdıramamıştı. Annesinin soğuktan eli sızlayan iffetli kızı gururuna yedirse hemen dönecekti, burnunu dışarı çıkardığında anlamıştı aslında annesine bağlılığın bu kadar etmeyeceğini.

5 dakika diye tuttu içinden, *5 dakika daha bekleyip döneceğim geriye*. Dakikaları donduran soğukta, mehtabın bu soğuktan hiç haberi yokmuş gibi ışığıyla gökyüzünü yıkamasını seyretti.

Döndüğünde arkadaşına ne söyleyeceğini kurmaya başladığında, sokağın ilerisinden bir ışık farkettiler, bir aşağı bir yukarı kayan. *Bir araba geliyor sanırım...*

Araba sandığı cip, ışıkları çukurların elindeki bir kukla gibi yaklaştı. El kaldırmayı düşünemeyecek kadar heyecanlanmıştı. Eğer cip durmasa geçip gitmesini donmuş gibi seyredecekti oracıkta.

Cip durdu, içinde şoförden başkası yoktu. *Şehre gidiyorum* diye belli belirsiz bir cümle döküldü Gözde'nin ağzından. Yakışıklı, kumral, kısa saçlarını geriye taramış, bu saate pek alakasız duran kravatu ve gri takım elbisesiyle şoförün gülümsemesini farkettilerinde hemen atladı içeri. Sonunda sıcak, kurtuluş.

Cipte müzik yoktu. Ön panelde karanlıkta daha da belli olan çeşitli renklerde ışıklar yanıp sönüyor, arada bir değişen ve araçla ilgili bilgileri veren yol bilgisayarını seyretmeye koyuldu. *-7 dereceymiş dışarı demek, belliydi zaten canım... Yazın olsa bu içeriğin 23 derecesine serin deriz, şimdi cehennem gibi geliyor.*

İyiliksever şoförün pek de konuşkan bir tip olmadığı ince dudaklarının sımsıkı kapalı olmasından belli oluyordu. Gözde adamı dikizlemiş gibi olmamak için

ön cama dışarıdaki ışıkların önünden geçerken yansıyan görüntüsüne bakıyordu. *Kimbilir nereden geliyor, belki de sevgilisiyle kavga edip geldi.*

Az ilerde kendilerini şehre götürecek yolun ışıklarını gördüğünde daha da rahatladı Gözde. Burası daha aydınlık bir yoldu ve daha az çukur vardı. Ancak cip, sağa doğru döneceği yerde ışıklarda durdu. Gözde yolu gördüğünde bıraktığı nefesini kesik bir heyecanla geri aldı. *Şehre gitmiyor muyuz?*

Ağzından çıkmamış olacak ki bu sözler, hiç cevap vermedi şoför. Şu an dili tutulmuştu zaten, bir şey de söyleyemezdi. Sorsa mı, sormasa mı?

Dışarısı o kadar ıssız duruyordu ki, adam kızıp kendini indirse sabaha sırtan suratını kargaların öpeceğini düşündü. İlerledikleri yoldan geçen tek tük araba vardı, ancak müşteri bekleyen bir fahişe sanan kamyoncuların alması daha muhtemeldi. Gözde *belki beni yanlış anladı* diye düşündü, sakın olmaya çalışarak, *herhalde gittiği yerden şehre gitmenin daha iyi bir yolu vardır.*

Biraz sonra bir benzinliğe doğru sinyal verdiğinde, Gözde yine bir nefes verdi. *Demek bu tarafa benzinimiz bittiği için geldik. Herhalde bu dağ başında yolda kalmayalım diye... Yakınlık olduğundan ayrı düşünceliymiş de şoför bey.*

Gözde indiğinde *doldurayım mı abi* diyen pompacıya ağzını açmadan bir baş hareketiyle *evet* diyen şoförün yürümesini seyretti. İçeriye gitti ve yine ağzını açmadan kredi kartını verdi, şifresini girdi, slipleri aldı ve kendisine promosyon olarak deterjan vermeye çalışan kasiyere gülümseyerek dışarı çıktı. *Konuşmayı hiç mi hiç sevmeyen biri.*

Yerine oturduğunda gülümsemesi sönmemişti ama marşı çevirirken ciddiyetini yeniden takındı. Gözde adamdaki bu ciddiyetin sahte bir sertlikten olduğunu düşünmeye başlamıştı. *Beni etkilemek için sert görünüyor olmalı, hiç etkilenmedim halbuki, iki çift laf etmeyi bile bilmeyen bir erkek.*

Yola çıktıklarında Gözde U dönecekleri bir yeri umutla gözlüyordu. Yine de cip hızlanmaya başlamış, karanlıkta farkedemediği en az bir kavşağı geçmiş ve benzinlik hipotezinin pek de geçerli olmadığını Gözde'ye anlatmıştı. Gözde yeniden her geçtikleri ışıkta şoförün gözlerine bakıyor, karanlığı dikkatle süzen bu adamın kendisi hakkında ne planları olduğunu düşünüyordu.

Herhalde beni öldürecek değil diye düşündü bir an. *Hiç katil tipi yok bu herifte. Böyle bir cipi olan adamın benden bir şey çalması da mümkün değil. Geriye kalıyor bir ihtimal: Bu geceyi yatağında geçirmemi isteyecek...*

Kendini tecavüz fikrine alıştırmış ve bunun aslında dışardaki soğuktan daha katlanılabilir bir şey olduğunu düşünürken, yanlarından hızla geçen bir tabelada *İstanbul* yazdığını farketti. Tabeladan hemen sonra sinyal sesinin metronomunu duydu. *İstanbul'a mı gidiyoruz?*

Beni İstanbul'a kaçırıyor düşüncesi, gece vakti Kız Kulesi'nin manzarasını görmesine yol açtı bir an. İnsan çok yaşadığında, aklına ne geleceği pek belli olmuyor. *Beni Kız Kulesi'ne hapsedecek.*

Bağırarak istedi, bir gık çıkar gibi oldu genzinden ama gerisi gelmedi. Rahatlamak için dilini yanaklarına değdirmek, elini çantasına atmak, sağ tarafında bir melek hayal edip, kendi kendine *Gözde sakın ol* demek, anneannesinden öğrendiği duaları hatırlamaya çalışmak, *neydi şu her kötülükten koruyan dua, neydi Allah'ım neydi*.

İnsan kaçırılırken kendini oturduğu yere çivilenmiş gibi mi hisseder böyle. Kaskatı. Cipun içinde dönüp duran ışıklar bile donmuş gibiydi. Gözde'nin gözleri de sürücünün gözleri gibi karanlığa dikilmiş, ama yolu değil, karanlığı görüyordu.

O an durumu yeniden değerlendirdi. Başına gelecek şeylerin en kötüsü bir gece bu adamın koynunda yatmak değildi. *Bu adam beni İstanbul'a satmaya götürüyor*.

Bütün o üçüncü sayfa haberleri gözünün önüne gelmeye başladı. Kaçmaya çalışan ama kaçamayan Rus kızları düşündü. Annesini, onu aradığında arkadaşına gideceğini söylemediği aklına geldi. Şu an kimse bu adamın yanında, İstanbul'da bilinmeyen bir yere doğru götürüldüğünü bilmiyordu. *Tanrım* diyecek oldu, dudakları kımıldadı ama ses telleri yapışmış gibiydi.

Şimdi anlamıştı işte bu arabanın nasıl alındığını. Bu yaşta böyle bir cipe başka nasıl binebiirdi ki zaten, pezevenk. İçini dolduran kuşkuyu, yakışıklılığına duyduğu hayranlığı bırakmış, adamın kimbilir hangi kavgadan kalma kaş izine bakıp, aslında ne kadar barbar bir adam olduğunu hayal etti.

Gözde hızla akan yoldaki yürüyen griliği son anda farkettti. Şoför de farketmemiş olmalıydı ki, son anda yapmaya çalıştığı manevra işe yaramadı ve gözleri farların etkisiyle kamaşmış bir köpeğe çarptılar. Gözde bedeninin üstünden geçerken köpeğin kemiklerinin kırılışını duyar gibi oldu. Ağzından çıkan çığlık bile bastıramamıştı bu sesleri.

Bu sefer çığlık attığının farkındaydı. Ama şoför sanki hiç duymamış gibi devam ediyordu. Hatta yüzünde hafif bir gülümseme olduğunu farkettti. Dönüp bakmamış, küfretmemiş, ağzından tek kelime çıkmamıştı. Dimdik, bir heykel gibi yolu izlemeye devam ediyordu. *Soğukkanlı bir katil, hani filmlerdeki gibi*.

Evet, filmlerdeki gibi bir katile rastlamıştı Gözde. Şansına, kaderine, kendini bütün bu zaman boyunca koruduğunu düşündü Tanrı'ya karşı bir isyan doldurdu içini. Bu heykel gibi sessiz adamın, kimbilir hangi işkencelerle nasıl öldüreceğini düşündü. Belki cesedini bile bulamayacaklar, kaybolduğunu bile kaç gün sonra farkedeceklerdi. *Beni de köpeği öldürdüğü gibi öldürecek, aman Tanrım, öldürecek*.

Köpeğin üzerinden geçerken attığı çığlık şimdi biraz daha sakın düşünmesine yol açmıştı. Henüz ölmediğini, yerine çivi gibi çakılmadığını, kalbinin hala attığını, damarlarında akan kanı, hala yapılabilecek bir şeyler olduğunu hissediyordu. Öfkenin ısıtmaya başladığı kanı hissedebiliyordu.

Gecenin içinde usul usul ilerleyen kör bir kamyonu geçtiler. Gözdenin aklına

etrafta hala başka insanlar olduğu geldi. Şimdi atlamak imkanı olsa kamyon-cuya bile, tüm yapabileceklerine bile razıydı. Bu sessiz katilin işkencelerinden, kamyoncunun yapacağı herhangi bir kötülüğe bin kere razıydı. Kamyoncu-ların saflığını, o kaba duruş içindeki teklifsiz iyiliklerini düşündü. *Böyle içten pazarlıklı bir katile yem olmaktansa, hayatım boyunca bir kamyoncuyla yatarım.*

O an aklına polisi aramak geldi. Ama arayamazdı, adamın yanında *ben kaçırılıy-orum* derse kendini hemen indirir, şu soğukta keserdi. Hatta bağlar ve bagaja atardı, filmlerde yaptıkları gibi. Bu arada elini çantasına atmış telefonunu ara-maya başlamıştı, her zamanki gibi en alakasız şeyler geliyordu, arkadaşına mesaj atmak aklına geldiği anda eline orada olduğunu hiç hatırlamadığı çakısı geldi.

İçine çakıdan yayılan kudret, kendini bir dağın zirvesinde vadiye bakarak haykıran bir kızılderili gibi hissetmesine sebep oldu. Elinde çakısı vardı, bu katili, o kendisini öldürmeden öldürebilirdi. *Şu an olmazsa, hiç yapamam, İstanbul'a gittikten sonra kurtulmam imkansızlaşır.*

Çakının soğukluğunu, tırnağıyla açarkenki erkekliği hissetti. Çakı sanki bağılıyor gibi gelmişti ama şoför duymamıştı. Sımsıkı kavramış, nefesini tutmuş, şoföre göz ucuyla bakıyordu. *Ya şimdi, ya hiç.*

Elinin nasıl bir refleksle gidip çakıyı şoförün tam şah damarına sapladığını bilemedi. Böyle de bir refleks olmalıydı, katil refleks. Bul deseler bulamazdı damarını ama işte tam üstüne saplayabilmişti. Eline kan sıçradığında cip kay-maya başlamış, şoför hırıltılarla üstüne atılmış ama direksiyon ve araç bağımsız kaldıklarından bariyerlere doğru girmişlerdi. Fışkıran sıcak kanın kapattığı ön camdan son gördüğü derince kuru otlara doğru kaydıkları oldu ve araba takla atmaya başladı.

İkisinin de emniyet kemerleri takılıydı ama şoförün bununla artık pek ilgilen-emediği belliydi. Cip iki defa döndükten sonra yat yattı ve boğazından hala kan fışkıran şoför Gözde'ye doğru kaykıldı. Gözde attığı çığlığın farkına omzuma jöyleyle karışmış kanlı bir baş dokunduğunda vardı. İşte kurtulmuştu.

Biraz önce geçtikleri kamyon kazayı görmüş, düz yolda ilerlerken bir anda bariyerlere bindiren cipin yoldan çıktığı yerde durmuştu. Kamyoncu koşarak yan-larına geldi, cipin üstüne çıkıp kırık camdan kapıyı açtı ve bağırarak ağlamakta olan Gözde'ye *ağlama bacım, ağlama, geçmiş olsun* dedi.

Bundan sonra olanlar her kazadan sonra olanları andırdı biraz, şoförün boğazın-daki çakıyı farkedene kadar. Kamyoncu polisi aradı, önce trafikten, sonra asay-işten geldiler. Kamyoncu kazaya şahit olduğu için şansına yirmi kez sövdü. Gözde hemen hepsinde bir filmi izler gibiydi, etrafta koşturan birileri, par-lak lambalarıyla gelen polis arabaları, ambulanslar, siyah bir ceset torbasiyla götürülen sessiz katil...

Gözde polis arabasına bindirilirken son gördüğü bindiği cipin plakasının yanın-daki kulak sembolüydü. Bir polis memuru *Amirim, maktül Erkin Demir sağır-mış, telefonunda sadece mesajlar vardı. Ailesine haber verdik, geliyorlar.* dedi.

Gözde polis amirine olanları ne zaman anlattığını hatırlamıyordu, ama göbekli polis ona *sizi aldığı yerden şehre en kısa buradan gidilir* dediğinde kendini kaybetti.